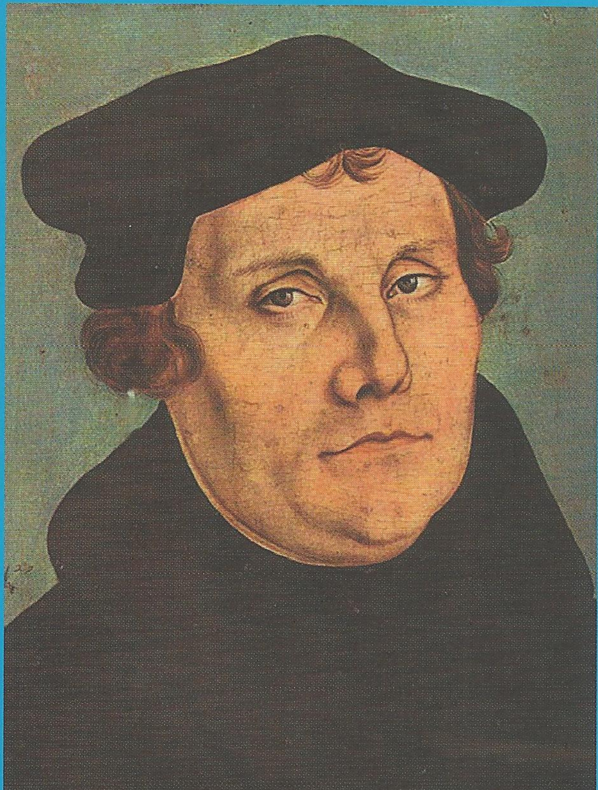
Martti Luther

Juutalaisista ja heidän valheistaan

Juutalaisista ja heidän valheistaan

Tri Martti Luther

1543

Alkuteoksen nimi:
Von den Juden und ihren Lügen

Ensipainos Wittenbergissä
Hans Lufftin julkaisemana

1543

Julkaisija:
MTÜ La Colonia
Tartto 2014
Tilaaminen: lacolonians@gmail.com

Kansikuva: Lucas Cranach vanhemman maalaus (1529)

ISBN 978-9949-33-282-3

Painettu kirjapainossa OÜ Greif

Saksankielisen kansanpainoksen johdanto (1935):

Juutalaisista ja heidän valheistaan

Juutalaiskysymys – Jerusalemin suutari Ahasveruksen tapaan tuo kauhea kummitus kulkee vuosituhansia läpi ihmiskunnan historian kuin suuri kysymysmerkki: mikä vaivaa tuota kansaa, joka aikoinaan hylkäsi Jumalan armon, oman messiaansa, jota se vielä tänäänkin katkerasti vihaten ahdistaa, jonka se ristiinnaulitsi ja raivokkaalla silmittömyydellä ulvoo: hänen verensä tulkoon minun ja minun lasteni päälle!

Millainen osa sille on määrätty käyttäytymisessä ihmiskunnan muiden kansojen suhteen, joiden sekaan se on kautta maailman hajoitettu? Täytyykö sen olla kaikkea hajoittava entsyymi ja vaikuttaa ainoastaan destruktiivisesti kuten ”henki, joka kieltää”?

Itse asiassa ei ole puutetta äänistä, jotka kuvasivat Faustin Mefistofeleen esikuvana Juudasta. Mutta - missä sitten on ”voima, joka luo aina hyvää”? Selvästi ratkaisemattomia kysymyksiä! Ne ovat antaneet työtä ansioituneille miehille kaikkina aikoina Kristuksesta alkaen ja yhtään tyydyttävää vastausta ei ole löydetty. Rooman keisarit, maaherrat ja runoilijat, viisaat ruhtinaat ja suuret valloittajat, kuten Fredrik II Suuri ja Napoleon, filosofit ja hengen jättiläiset, kuten Schiller ja Goethe - he kaikki ovat pohtineet tätä kysymystä ja aina uudelleen päätyneet siihen, että tässä käsittämättömässä kansassa piilee **kaikkia muita kansoja uhkaava vaara**.

Poikkeuksellisen kannan tähän kysymykseen on ottanut

suuri saksalainen uskonpuhdistaja tri Martti Luther.

Suuresti kaikessa, joka häntä kiinnosti, hän säilytti alkuun toivon, että Juudas palaa kristinuskon pariin, kunnes myöhemmin vakavat kokemukset ohjasivat hänet tässä teemassa päinvastaiselle kannalle, joka saattaa olla jopa monille meidän aikamme teologeista tuntematon. Se tapahtui, kun hän itse tunnisti valtavan vaaran siitä, mikä hänen saksan kansaansa kohtaan – **jo neljäsataa vuotta sitten!** – juutalaisten taholta uhkasi, jonka jälkeen hän varoitti tästä vaarasta vakavasti sekä kirjoituksissaan että saarnoissaan. – Luther ei tuntenut vielä mitään rotukysymystä - vaikkakin hän varoittaa verensekoituksesta juutalaisten kanssa. Hän tarkoitti vain tämän kysymyksen uskonnollista puolta. Mutta myös tässä hänestä omaa kansaansa uhkaava vaara tuntui niin suurelta, että hän vielä välittömästi ennen kuolemaansa pitämissään saarnoissa varoitti vakavasti juutalaisuudesta, josta hän oli varoittanut jo muutamia vuosia aiemmin – 1542-1543 – kahdessa teoksessaan: "Juutalaisista ja heidän valheistaan" ja "Schem Hamforaksesta ja Kristuksen suvusta" (Schem Hamphoras: Und vom Geschlecht Christi).

Molemmat teokset ovat – myös teologisissa piireissä – meidän aikanamme lähes tuntemattomia, koska ne sisältyvät vain Lutherin teosten vanhimpiin kokoelmiin (Erlangen jne), mutta eivät uusimpiin, enemmänkin käytännöllisiin tarkoituksiin suunniteltuihin julkaisuihin (Braunschweig, Bonn, München). Näiden teosten luotettavuutta on yritetty kyseenalaistaa väittämällä, että Luther olisi ne muka kirjoittanut viimeisen sairautensa vaikutuksen alaisena, johon hän lopulta myös olisi kuollut. Tällaisia syytöksiä vastaan ovat

sen sijaan Lutherin aikalaiset elävästi todistaneet, että Lutherin ymmärrys on ollut täysin selkeä vielä hieman ennen hänen kuolemaansa.

Joka tapauksessa vaikuttaa siltä, että molemmat teokset ovat kirjakaupoista kadonneet. Kuitenkin saksan kansalla on oikeus – ja juuri meidän aikanamme – saada tietää, miten suurin ja aito saksalainen suhtautui tällaiseen merkittävään kysymykseen, jollainen juutalaiskysymys epäilemättä on. Näin ollen juutalaiskysymyksessä kannan muodostamisessa pitäisi olla avuksi seuraava Lutherin oma teos "Juutalaisista ja heidän valheistaan".

Tämä teos perustuu vuosien 1542-1543 alkutekstiin niin tarkoin kuin mahdollista, jotta sen ymmärtämiseen nykyaikana ei olisi vaikutettu.

Mikäli jotkut raa'at ilmaisut tuntuvat oudoilta, niin tulee ottaa huomioon, että meidät uuden ja – ainakin ulkoisesti – herkemmän ajan lapset erottaa **Lutherin ajoista neljä vuosisataa**, jolloin saksan kieli ja kirjoitustapa olivat meidän tottumastamme huomattavasti poikkeavia ja myös koko elämän olosuhteet ja siitä seuraten yksinkertainen ilmaisutapakin oli kaikissa yhteiskuntakerroksissa huomattavasti rahvaanomaisempi, ja kukaan ei siitä tuolloin pahastunut. **Terveelle** tiedostamiselle tällainen kielellinen voima tarjoaa iloa, mutta se aiheuttaa samalla voimakasta loukkaantumista.

Wittenberg, 1935

Täyspitkän suomennoksen alkulause vuodelta 1938 (lyhennetty):

Johdannoksi

Neljäsataa vuotta tämä Lutherin kirja on ollut meiltä kokonaan kätkettynä, sillä ani harvat papeistamme ja jumaluusoppineistammekaan ovat tienneet siitä tuskin muuta kuin nimen - Näin ehkä lähinnä syystä, ettei tällä Lutherin kirjalla muka enää olisi mitään käytännöllistä arvoa, mutta varmasti myös siitä syystä, että se kohdistuu ankarasti juutalaisia ja juutalaisuutta vastaan. Sillä ovathan juutalaiset koko viime vuosisadan ajan olleet kaikkialla maailmassa ainaisessa myötätuulessa, eikä vähiten Saksassa, missä juutalaisuus ja juutalainen henki, kuten monessa muussakin maassa, vähitellen tunkeutui määräävään asemaan inhimillisen elämän kaikilla aloilla, saavuttaen Saksassa maailmansodan jälkeen ns. Weimarin tasavallan aikana huippunsa. Juutalaishenkinen, materialistinen ajattelutapa oli voimakkaasti mädättänyt myös Saksan eri uskontokuntiin kuuluvia kirkollisia piirejä. Mitäpä silloin Lutherin juutalaisvastaisilla kirjoillakaan olisi ollut ajan mädäntyneen hengen syövyttämille kirkkokuntien johtomiehille ja heidän papeilleen sanomista. Yksinpä juutalaistuneitten vallanpitäjien pelonkin vuoksi oli parasta peittää unhoon suuren uskonpuhdistajan tämänlaatuinen julistus, kuten myös sitten tapahtuikin.

Mutta ei ikuisesti! Sillä Adolf Hitlerin valtava kansallinen herätystyö ja kansallissosialistisen Saksan valtakunnan voimakas nousu teki vihdoinkin lopun juutalaisuuden

ja juutalaisen hengen vaikutuksesta ei ainoastaan Saksassa, vaan koko Keski- ja Kaakkois-Euroopassa. Ja sanottakoonpa uuden Saksan juutalaisvastaisuudesta ja sen käyttämistä menettelytavoista muuten mitä hyvänsä, niin se kuitenkin on ilmeistä, että siellä on verrattain sananmukaisesti seurattu ja noudatettu suuren saksalaisen Martti Lutherin, hänen juuri tässä kirjassaan esittämiä toimenpiteitä ja menettelytapoja juutalaisvaaran torjumiseksi ja poistamiseksi kansakunnan terveen elämänkehityksen tieltä niin ajallisessa, maallisessa kuin hengellisessä ja uskonnollisessakin mielessä.

Tässä uudessa juutalaisvastaisessa taistelussaan Saksan kansa ei suinkaan ole ollut epätietoinen suuren uskonpuhdistajansa Lutherin mielipiteestä ja kannanilmaisuista juutalaiskysymyksen suhteen. V. 1931 Hans Ludolf Parisius julkaisi teoksesta Münchenissä lyhennetyn kansanpainoksen, jossa esitetään Lutherin alkuperäisen kirjan pääkohdat. Vuoteen 1937 mennessä siitä oli otettu kerrassaan jo 9 painosta, joten kirjalle näyttää olleen Saksassa kokolailla kysyntää ja levikkiä.

Lutherin juutalaisvastaisuus ei kuitenkaan supistunut tähän yhteen kirjaan, vaan vielä samana vuonna, 1543, hän kirjoitti ja julkaisi Wittenbergissä toisen juutalaisvastaisen kirjansa ”Vom Schem-Hamphoras und vom Geschlecht Christi, Matth. am 1. Capitel” (”Shemhamforaksesta ja Kristuksen suvusta, Matt. 1. luvun johdosta”). Tästäkin kirjasta otettiin Wittenbergissä vielä samana vuonna kolme eri painosta. — Näiden lisäksi Lutherin tiedetään eräissä viimeisistä saarnoistaan julkisesti varoittaneen kristittyjä kavahtamaan juutalaisia.

Esilläolevan Lutherin kirjan ajankohtaisuudesta on jo mainittu. Keski-Euroopan maista karkotettuna kansainvälinen juutalaisuus näyttää nyt paraikaa hakevan itselleen tyyssijoja ja toimintamahdollisuuksia Pohjoismaista ja siis meidänkin maastamme. Ne syyt, minkä vuoksi juutalaiset ja juutalaisuus on tehnyt itsensä kaikkialla kammotuksi ja vierotuksi, ovat meille, Weimarin ajan Saksan, Neuvosto-Venäjän ja Puna-Espanjan esimerkit silmiemme edessä, niin ilmeiset, ettei niitä tarvitse tässä sen lähemmin selitellä. Juutalaiset ja juutalaisvaara ovat olleet meille jo ennestään tunnetut, ja me tunnemme ne vieläkin, ellemme anna kansainvälisten kiillottajien itseämme hämätä emmekä sokaista, vaan arvostelussamme nojaudumme pelkkiin tosiasioihin.

Myös uskonnollisella, evankelis-luterilaisen kansankirkkomme taholla on juutalaisuuden mädättävä ja hajottava vaikutus ollut tunnettu, vaikka juutalaisuuden puolestapuhujina, muka yleisen inhimillisyyden nimessä, meillä esiintyy eräitä pappejakin. Kansankirkkomme edesmennyt, suuresti kunnioitettu ylipaimen, arkkipiispa Gustaf Johansson tunsi juutalaiset, ja hänellä oli heistä jokseenkin samanlainen käsitys kuin Lutherilla. Hän lausuukin heistä: ”Juutalaiset odottavat Messiasta, joka tuo heille maailman vallan. Messias on tullut, mutta hän ei ollut semmoinen kuin juutalaiset toivoivat. He kokoavat nyt rahoja ja koettavat kaikin keinoin heikentää muita kansoja, jotta Messiaalla tullessaan olisi helpompi päästä valtaan. Tämä väärä messiastoivo kannattaa juutalaisten pyrintöjä, mutta se pettää, sillä lupaus Messiaan maailmanhallinnosta toteutuu tulevassa maailmanajassa. Sionismi on luopunut isien uskosta ja uskonnosta. –” (Herät-

täjä, n:o 1, 3/1. 1925).

Voimme siis täydellä luottamuksella tutustua siihen tuomioon, jonka suuri uskonpuhdistajamme ja oppi-isämme Luther juutalaisista ja juutalaisuudesta langettaa, ja samalla voimme olla vakuutetut siitä, että tämä tuomio on oikeudenmukainen ja kaikkialla toteuttamisen arvoinen.

Helsingissä, helmikuussa 1939.

Suomentaja
(T. T. Karanko)

Ja koko heidän sydämestään tuleva pelokas huokailu ja kaipaus ja toivo tähtäävät siihen, että he voisivat kerran kohdella meitä pakanoiden tapaan, kuten he Esterin aikoina Persiassa pakanoita kohtelivat. Oi, miten rakas heille on Esterin kirja, joka niin tarkasti sopii heidän verenhimoiseen, kostonhaluiseen, murhamieliseen himoonsa ja toivoonsa! Koskaan ei ole aurinko paistanut yhdenkään verenhimoisemman ja kostonhaluisemman kansan päälle, miltä he antavat itsensä näyttää, he ovat muka sen vuoksi Jumalan kansaa, että heidän täytyy murhata ja kuristaa pakanoita kuoliaaksi. Ja tämä on myös tärkein asia, jota he Messiaalta odottavat: hänen on murhattava miekallaan ja tuhottava koko maailma. Kuten he sitten alusta alkaen meille kristityille koko maailmassa ovat osoittaneet ja sitä vieläkin mieluummin tekisivät, jos voisivat. He ovat sitä usein yrittäneetkin ja saaneet siitä ankarasti kuonolleen. Sellaisen myrkyllisen ei-juutalaisten vihaamisen he ovat jo nuorena vanhemmiltaan ja rabbiineiltaan saaneet ja ahmivat sitä itseensä lakkaamatta edelleen niin, että se on mennyt heidän vereensä ja lihaansa ja luihinsa, muuttunut täydellisesti heidän luonteekseen ja elämäkseen. Ja niin vähän kuin voi muuttaa verta, lihaa ja luuta, niin vähän voi muuttaa sitä ylpeyttä ja kateutta, heidän tulee sellaisiksi jäädä ja tuhoutua, ellei Jumala tee jotain erityisen suurta ihmettä.

Lopulta tulevat esiin myös heidän henkilöihin kohdistuneet valheensa, vaikkeivät ne oppia huonommaksi eivätkä paremmaksi teekään, ovatpa sitten miten hurskaita tai häijyjä tahansa. Nimittäin se, mitä he valehtelevat Herrastamme, hänen rakkaasta äidistään ja meistä kaikista kristityistä. Ne ovat

samanlaisia valheita kuin Perkeleen, joka pystymättä tekemään opetusta vastaan mitään pahaa, kääntyykin henkilöitä vastaan, valehtelee, solvaa ja kiroaa sekä raivoaa heille. Aivan kuin paavilaisten pääperkele minulle teki: kun hän ei kyennyt minun evankeliumiani vastustamaan, hän kirjoitti, että minussa muka on Perkele, että muka olen pahojen henkien vaihtama henkilö ja rakas äitini olisi muka saunapiika. Heti, kun hän näin oli kirjoittanut, minun evankeliumini muuttui mitättömäksi ja paavilaiset olivat voittaneet. Siten olisi muka Johannes Kastajassa ja itsessään Kristuksessa ollut Perkele ja heitä nimitettiin samarialaisiksi. Heti sen jälkeen olisi Johanneksen ja Kristuksen oppi ollut väärää ja farisealaisten oikeaa, niin on kaikille profeetoille käynyt. Myös vielä äskettäin, kun Wolffenbüttelin salamurhapolttaja, joka Mainzin kardinaalin mukaan on pyhän roomalaisen kirkon pyhäinjäännös ja aarre, oli mitä häpeällisimmällä tavalla solvannut ja häpäissyt Saksin vaaliruhtinasta ja Hessenin maakreiviä, jolloin nämä molemmat olivat heti mennyttä miestä, mutta hän itse sen sijaan, pyhä mies ja kuningasten kuningas, kruunattiin lehväseppeleellä ja kullalla niin raskaasti, ettei hän kyennyt sitä kantamaan, vaan hänen täytyi paeta.

Sen vuoksi, joka tahtoo voittaa huonon asian, tehköön samoin kuin kevytmieliset suunsoittajat tuomioistuimen edessä tekevät, kun heitä vaivaa hopeanhimo ja kultakuume: parjaa ja valehtele rohkeasti henkilöstä, niin oikeusjuttu on voitettu. Kuten eräs äitikin lastaan neuvoi: ellet voi voittaa, ota avuksi riita. Se merkitsee sellaisia valheita, joissa valehtelija ei pääasioita usko eikä erehdy niiden suhteen (kuten on uskonasioissakin tapahtuu), vaan itse erittäin hyvin tietää,

että valehtelee henkilöstä ja tahtoo valehdella, ei yritäkään teeskentelyllä ja totuudella todistaa, miten pystyy.

Näin toimivat juutalaisetkin tässä tapauksessa, rohkeasti parjaavat, valehtelevat ja kiroavat henkilöä, oman omantuntonsa vastaisesti, sillä he ovat asian jo aikaa sitten voittaneet, niin, että Jumalan on täytynyt heitä totella, he ovat istuneet Jerusalemissa kultaisessa kaupungissa nyt jo 1500 vuotta, kuten silmiemme edessä näemme, he ovat maailman herroja, kaikki pakanat juoksevat heidän luokseen takkeineen, hameineen, housuineen ja kenkineen, antavat Israelin aatelisten ruhtinaiden ja herrojen kuristaa itseään, antavat heille maansa ja kansansa ja kaiken, mitä heillä on, siksi, sen vuoksi, että juutalaiset manaavat heitä ei-juutalaisina, syljeskelevät ja kiroavat.

Ja elleivät he niin hävyttömästi valehtelisi, kiroaisi, syljeskelisi, pilkkaisi ja häpäisisi henkilöitä, voit ajatella, että Jumala ei ole heitä kuullut ja he olivat asiansa jo kauan sitten menettäneet, he eivät saisi olla herroina Jerusalemissa, vaan paiskattuina ympäri maailman, he eivät saisi nähdä Jerusalemia, vaan heidän pitäisi elättää itseään solvaamiensa ei-juutalaisten keskuudessa valehtelulla, petoksilla, varkauksilla, ryöstöillä, koronkiskonnalla ja kaikenlaisilla paheilla. Sellainen väkivaltainen asia se on, kun joku pystyy henkilöä siten kiroamaan, että sen jälkeen on näiden asia menetetty. Sen vuoksi älä pidä juutalaisten esimerkkiä huonona seikkana, jos sinulla on jokin huono asia. He ovat aatelisia Israelin ruhtinaita, jotka saavuttavat silloin vaikutusvaltaa, kun ovat asiansa menettäneet ja pystyvät ei-juutalaisia enemmän kiroamaan.

Siksi tiedä, rakas kristitty, äläkä epäile, että Perkeleestä seuraava kaikkein purevin, myrkyllisin ja voimakkain vihollisesi on aito juutalainen, joka tahtoo olla tosijuutalainen. Heidän joukossaan voi olla sellaisiakin, jotka uskovat sitä mitä lehmät ja hanhet uskovat, kuitenkin he kaikki ovat sidoksissa syntyperäänsä. Siksi heitä usein historiassa syytetään siitä, että he ovat myrkyttäneet kaivoja, varastaneet lapsia ja surmanneet näitä naskaleilla kuoliaiksi. Itse he yksinkertaisesti kiistävät sen. Mutta, olipa asia miten vain, sen kuitenkin tiedän, että halutessaan he ovat kykeneviä suorittamaan tällaisia tekoja salaisesti ja julkisestikin. Paina tämä tarkkaan mieleesi ja ole valmiina siihen!

Mutta jos he tekevät jotakin hyvää, niin tiedä, ettei se tapahdu rakkaudesta eikä sinun hyväksesi, vaan siksi, että heillä täytyy olla tila asuakseen keskuudessamme, ja sen vuoksi heidän on välttämättömyyden pakosta tehtävä jotakin. Kuitenkin heidän sydämensä on ja pysyy sellaisena kuin olen sanonut.

Ihminen, joka ei tunne Perkelettä, voisi olla hyvin ihmeissään, että he ovat ennen kaikkea kristittyjä kohtaan niin vihamielisiä, ilman että heillä olisi siihen mitään syytä, sillä mehän teemme heille ainoastaan hyvää. He elävät meidän kotonamme, meidän turvassamme ja suojassamme, käyttävät maitamme ja teitämme ja torejamme. Samaan aikaan ruhtinaat ja esivallan edustajat istuvat kuorsaten ja katsovat suu auki antaen juutalaisten kähveltää avoimista kukkaroistaan, varastaa ja ryöstää mitä haluavat, niin se on; he antavat juutalaisten koronkiskurien nylkeä ja imeä kuiviin sekä heidät itsensä että heidän alamaisensa ja tehdä itsensä ker-

jäläisiksi heidän omalla rahallaan. Koska juutalaiset eivät maanpakolaisina saisi todellakaan mitään omistaa, tulee sen, mitä heillä on, ehdottomasti kuulua meille. Vaikka he eivät tee työtä eivätkä ansaitse mitään, emme mekään lahjoita tai anna heille mitään, mutta kuitenkin heillä on meidän rahamme ja omaisuutemme ja siten he ovat meidän herrojamme meidän omassa maassamme, vaikka ovatkin maanpakolaisia. Jos varas varastaa kymmenen guldenia, niin hänet hirtetään, jos hän ryöstää jonkun kadulla, hän menettää päänsä. Mutta kun juutalainen varastaa ja ryövää koronkiskonnallaan kymmenen tonnia kultaa, hän on rakkaampi kuin itse Jumala.

Tunnusmerkkinä: he ylistävät tätä ja vahvistavat uskoaan ja myrkyllistä vihaansa meitä vastaan puhumalla toisilleen: Pysy lujana, katso, kuinka Jumala on meidän kanssamme eikä hylkää omaa kansaansa edes maanpaossa. Me emme tee työtä, meillä on hyvät, laiskat päivät, kirottujen ei-juutalaisten tulee tehdä töitä meidän hyväksemme, mutta me saamme heidän rahansa ja siten olemme heidän herrojaan ja he meidän renkejämme.

He ovat turhamaisia varkaita ja ryöväreitä, jotka päivästä toiseen eivät syö yhtäkään suuntäyttä ruokaa eivätkä kanna yllään langan lankaa, jota he eivät olisi kirotulla koronkiskonnallaan meiltä varastaneet ja ryövänneet, näin he elävät päivästä toiseen vaimoineen ja lapsineen suoranaisesta varkaudesta ja ryöstöstä, kuin päävarkaat ja maantierosvot äärimmäisessä synnintunnottomassa itsevarmuudessaan. Sillä koronkiskuri on päävaras ja maatierosvo, jonka tulisi oikeuden toteutuessa roikkua hirressä seitsemän kertaa korkeammalla kuin muiden varkaiden.

Nyt katso, miten nokkela ja lihava valhe se on, kun he valittelevat, että he muka ovat meillä vankeudessa. Jerusalem on ollut hävitettynä jo 1400 vuotta ja meitä kristittyjä ovat juutalaiset tähän mennessä lähes 300 vuotta koko maailmassa piinanneet ja vainonneet, ja jos mekin olisimme halunneet valitella, he olisivat meidät kristityt jo vanginneet ja tappaneet, se on päivänselvä totuus. Samalla me emme vielä tänäkään päivänä tiedä, mikä Perkele on heidät meidän maahamme tuonut, me itse emme ole heitä Jerusalemista hakeneet. Todisteeksi heidät on usein väkivalloin karkoitettu, ei ole puhettakaan siitä, että me pidättelisimme heitä täällä, Ranskasta, tuosta hienosta erityisestä pesästään. Nyt uudempana aikana on rakas keisari Kaarle karkottanut heidät Espanjasta, kaikkein parhaimmasta pesästään. Ja tänä vuonna kaikilta Böömin alueilta, missä heillä kuitenkin oli aikoinaan Prahassa parhaat pesäpaikkansa. Samoin on heidät minun elinaikanani karkotettu Regensburgista, Magdeburgista ja lukuisista muista paikoista.

Sitäpaitsi heitä ei pidättele nytkään kukaan, maat ja kadut ovat heille avoimet, he voisivat mennä omaan maahansa koska vain haluavat, me antaisimme heille mieluusti lahjoja, jos pääsisimme heistä eroon, sillä he ovat meille raskaana taakkana, aivan kuin vitsaus, rutto ja suorastaan onnettomuus meidän maallemme. Onko se muka vankina pitämistä, jos jotakuta ei kyetä maassa tai talossa sietämään? Juuri niin, he pitävät meitä kristittyjä vankeina omassa maassamme, he antavat meidän raataa otsa hiessä, hankkia itselleen rahaa ja omaisuutta. Samaan aikaan he itse istuvat uunin takana, laiskottelevat ja paistavat päärynöitä, juopottelevat, elävät

meidän ansaitsemastamme omaisuudesta rauhallisesti ja kunnolla, heidän kirotut koronkiskurinsa ovat vanginneet meidät ja meidän omaisuutemme, he pilkkaavat ja sylkevät kasvoillemme siitä hyvästä, että me raadamme ja annamme heidän elää laiskoina junkkereina meidän kulullamme. He ovat siten meidän herrojamme ja me heidän renkejään omine omaisuuksinemme, hikinemme ja töinemme, sen lisäksi he vielä meidän palkaksemme ja kiitokseksi vielä pilkkaavat meidän Herraamme. Perkele varmasti nauraa ja tanssii, kun sillä on meillä, kristittyjen luona tällainen paratiisi, se voi omien pyhimystensä, juutalaisten, avulla syödä meidän ruokamme ja kiitokseksi haukkuu meidät pahanpäiväisesti ja lisäksi pilkkaa Jumalaa ja ihmisiä.

Kaikesta tästä me kristityt näemme (samalla kun juutalaiset eivät kykene sitä näkemään), millainen hirveä Jumalan viha on langennut tämän kansan päälle ja edelleen jatkuu, millainen tuli ja liekki siellä palaa ja mikä tulee olemaan niiden kohtalona, jotka solvaavat Kristusta ja Hänen kristittyjään tai ovat heille vihamielisiä. Oi, rakkaat kristityt, painakaamme tällainen hirveä esimerkki mieliimme ja peljätkäämme Jumalaa, ettemme mekin lopulta sattuisi sellaisen tai vieläkin ankaramman vihan kohteeksi, vaan kunnioittaisimme Hänen jumalallista sanaansa ja emme menettäisi armonaikaa, kuten kävi Muhammedille ja paaville jo kauan sitten ja he eivät olekaan juutalaisia paljon parempia.

Miten me, kristityt, alamme nyt tuon epäsiveellisen, kirotun juutalaiskansan suhteen toimia? Me emme pysty sietämään sitä siitä ajasta lähtien, josta lähtien he ovat meidän luonamme asuneet ja me olemme olleet heidän tuollaisista

valheistaan, paheistaan ja jumalanpilkastaan tietoisia, ettemme tekisi itseämme osallisiksi kaikkiin heidän valheisiinsa, jumalanpilkkaansa ja paheisiinsa. Niin me emme pysty Jumalan vihan sammuttamatonta tulta (kuten profeetat sanovat) sammuttamaan emmekä juutalaisia käännyttämään. Meidän tulee rukouksella ja jumalanpelolla harjoittaa ankaraa armeliaisuutta, jotta pystyisimme pelastamaan liekeistä ja tulesta edes joitakin; kostaa emme saa, heidän niskassaan on tuhat kertaa ankarampi kosto kuin mitä me kykenisimme heille toivomaan. Haluan antaa uskollisen neuvoni.

Ensinnäkin, että heidän synagogansa ja koulunsa poltettaisiin, ja se, mikä ei tahdo palaa, peitettäisiin maalla, ettei yksikään ihminen koskaan näkisi niistä yhtään kiveä eikä hirrenpäätäkään. Ja tämä tulee tehdä meidän Herramme ja kristinuskomme kunniaksi, jotta Jumala näkisi, että olemme kristittyjä ja ettemme ole sietäneet emmekä sallineet tällaista hänen poikaansa ja hänen kristittyihinsä kohdistuvaa julkista valhetta, kiroamista ja solvausta. Sen, mitä me olemme tähän saakka tietämättöminä sietäneet (minä itsekään en ole tiennyt siitä), Jumala antaa meille anteeksi; mutta nyt, kun olemme siitä tietoiset ja jos vielä oman nenämme edessä suojelisimme ja puolustaisimme sellaista juutalaisten taloa, jossa he kristinuskoa ja meitä solvaavat, kiroavat ja häpäisevät, sylkevät meidän päällemme ja ryvettävät, kuten edellä on jo kerrottu, se olisi sama kuin me itse niin tekisimme ja vielä pahempaakin, kuten jo tiedetään.

Mooses kirjoittaa, että jos jokin kaupunki kumartaa epäjumalia, se tulee kokonaan polttaa ja siitä ei saa jättää jäljelle mitään. Ja jos hän nyt eläisi, hän olisi ensimmäinen, joka

sytyttäisi juutalaisten koulut ja talot palamaan. Sillä hän on erittäin ankarasti määrännyt, että nämä eivät saa lisätä mitään hänen käskyihinsä tai ottaa niistä pois mitään, ja tottelemattomuus Jumalaa kohtaan on epäjumalan palvomista. Nykyisin juutalaisten oppi ei ole muuta kuin pelkkiä rabbiinien lisäyksiä ja tottelemattomien epäjumalan palvontaa, aivan kuten meillä on Raamattu muuttunut paavien keskuudessa vieraaksi.

Toiseksi, että heidän talonsa samoin murskattaisiin ja hävitettäisiin, koska he harjoittavat siellä sitä samaa, mitä kouluissaankin. Siten heidät voisi koota yhden katon alle tai talliin kuten mustalaiset, josta he tietäisivät, että he eivät ole meidän maamme isäntiä, kuten he pöyhkeilevät, vaan pakolaisuudessa ja vankeudessa, kuten he lakkaamatta Jumalaa meiltä avuksi huutavat ja valittavat.

Kolmanneksi, että heiltä otettaisiin pois kaikki rukouskirjat ja Talmudit, joissa sellaista epäjumalanpalvontaa, valheita, kiroamista ja solvaamista opetetaan.

Neljänneksi, että heidän rabbiineiltaan kiellettäisiin kuolemanrangaistuksen uhalla koko elinajaksi opettaminen, sillä sen ammatin he ovat täydellä syyllä menettäneet, sillä he pitävät juutalaisia vankeudessa niiden Mooseksen sanojen avulla, joissa hän käskee, että näiden tulee totella opettajiaan kuolemanrangaistuksen uhalla, vaikka Mooses selvästi tähän lisääkin: mitä he opettavat sinulle Herran käskyjen mukaan. Tämän nuo rikolliset jättävät huomiotta ja tarvitsevat kansaparan kuuliaisuutta Herran käskyjen vastaisessa häijyydessään ja valavat heihin sellaista myrkkyä, kirousta ja solvausta.

Viidenneksi, että juutalaisilta kiellettäisiin täysin oikeus

saattovartioon ja tien käyttöön, sillä heillä ei ole maaseudulle mitään asiaa, hehän eivät ole herroja, eivät virkamiehiä, kauppiaita tai muita sen tapaisia - heidän on pysyttävä kotonaan. Minulle on sanottu, että kun nyt joku rikas juutalainen matkustaa kahdellatoista hevosella ja keinottelee ruhtinailla, herroilla, maalla ja ihmisillä, niin suuret herrat katsovat sitä kadehtien. Jos te ruhtinaat ja herrat ette sulje kunnolla tällaisilta koronkiskureilta tietä, niin kootkaa niitä vastaan ratsuväki, sillä saatte oppia tästä kirjasesta, keitä juutalaiset ovat ja miten heidän suhteensa on meneteltävä ja miten heidän olemustaan ei tulisi suojella. Sillä teidän ei pitäisi ettekä myöskään pystyisi heitä suojelemaan, ellette tahdo olla Jumalan edessä osallisia kaikkiin heidän kauheuksiinsa. Mitä hyvää siitä voisi tulla, sitä haluaisitte varmaan pohtia ja sen mukaisesti toimia.

Kuudenneksi, että heiltä kiellettäisiin koronkiskonta ja heiltä otettaisiin pois kaikki heidän kulta- ja hopearahansa ja arvoesineensä ja pantaisiin ne varmaan paikkaan säilöön. Ja syy on: kaiken, mitä heillä on, he ovat meiltä koronkiskonnallaan varastaneet ja ryöstäneet, koska heillä ei ole mitään muuta ammattia. Tällaista rahaa tulisi käyttää siihen (eikä mihinkään muuhun), että mikäli joku juutalainen tekee todella parannuksen, hänelle annettaisiin siitä sata, kaksisataa tai kolmesataa guldenia henkilöä kohti, josta hän saisi alkaa harrastaa jotain ammattia ylläpitääkseen vaimoparkaansa ja lapsiaan sekä vanhoja ja vaivaisia. Sillä sellainen huonolla tavalla ansaittu omaisuus on kirottua, mikäli sitä ei käytetä Jumalan siunauksella hyvään tarkoitukseen.

Seitsemänneksi: että nuorille voimakkaille juutalaispojil-

le ja -tytöille annettaisiin käteen varsta, kirves, hakku, lapio, kuontalo, rukki, värttinä ja heidän annettaisiin itse ansaita oma leipänsä otsa hiessä. Se ei käy päinsä, että he haluavat antaa meidän, kirottujen epäjumalanpalvojien, tehdä työtä otsa hiessä, samalla kun he itse, pyhä kansa, tahtovat päivätolkulla laiskotella uunin takana ja pitää syöminkejä, ja halpamaisesti ylpeillä sillä, että he ovat meidän, hikisten kristittyjen, isäntiä. Heidät tulee pakottaa luopumaan laiskasta kelmeydestään.

Mutta jos olemme huolissamme siitä, että he voivat meitä, meidän vaimoamme, lastamme, perhettämme, karjaamme jne vahingoittaa, jos heidän pitäisi palvella meitä ja työskennellä - koska olettaahan voi, että sellaiset ylevät herrat ja myrkkykäärmeet eivät ole minkäänlaiseen työhön tottuneet ja siksi he alentuisivat kiroamiensa epäjumalanpalvojien edessä näin suuresti vain hyvin vastentahtoisesti -, noudattakaamme muiden kansojen, kuten ranskalaisten, espanjalaisten, böömiläisten jne, yhteistä viisautta ja ottakaamme juutalaisten osalta huomioon kaikki, minkä he ovat meiltä koronkiskonnallaan vieneet ja jaettakoon se sovinnolla, ja heidät itsensä vietäköön ikuisiksi ajoiksi maasta pois. Sillä, kuten olemme kuulleet, Jumalan viha heidän päällään on niin suuri, että lempeä armeliaisuus tekee heidät aina vain vihaisemmiksi ja vihaisemmiksi, ja ankaruuskin tekisi heistä vain hiukan parempia. Siksi heistä on päästävä.

Minä kuulen sanottavan, että juutalaiset antavat suuria rahasummia ja ovat siten herroille hyödyksi. Niin, mistä he niitä antavat? Eivät omistaan, vaan herrojen ja alamaisten omaisuudesta, jonka he ovat koronkiskonnallaan varastaneet

ja ryövänneet. Ja siten herrat ottavat alamaisiltaan sen, jonka juutalaiset antavat, se tarkoittaa, että alamaisten tulee antaa rahaa ja näivettää itsensä työllä juutalaisten hyväksi, jotta nämä voivat jäädä turvallisesti maahan ja jatkaa rohkeasti ja vapaasti valehteluaan, solvaamistaan, kiroamistaan ja varastamistaan. Todennäköisesti kirotut juutalaiset nauravat partaansa sitä, että me annamme niin häpeällisesti pilkata ja höynäyttää ja annamme rahamme, jotta he voivat jäädä maahan ja harjoittaa salakavaluuksiaan, lisäksi he vielä rikastuvat meidän hiestämme ja verestämme, samalla kun me olemme köyhiä ja heidän riistämiään. Jos se on oikein, että renki tai vieras antaa vuosittain herralleen tai isännälleen kymmenen guldenia ja voi sitä vastaan varastaa tuhat, niin on renki ja vieras helposti ja nopeasti rikastunut ja herra ja isäntä lyhyessä ajassa muuttunut kerjäläiseksi.

Ja jos juutalaiset pystyisivät antamaan herroille sellaisia summia omasta omaisuudestaan, mikä ei ole mahdollista, ja he saisivat sillä tavoin ostaa meiltä suojaa ja turvaa parjatakseen häpeällisesti ja avoimesti ja vapaasti kouluisssaan meidän Herraamme Kristusta, pilkatakseen, sylkeäkseen kasvoille ja kirota, haluten meille lisäksi onnettomuutta, että meidät kaikki pistettäisiin kuoliaiksi ja meidän keisarimme, herttuamme, herramme, vaimomme ja lapsemme hävitettäisiin, se tarkoittaisi todellakin samaa, kuin myydä herramme Kristus, koko kristikunta yhdessä koko keisarikunnan kanssa, meidät vaimoinemme ja lapsinemme häpeättömän halpaan hintaan. Miten silloin tässä voisi edes suurempi pyhimys vastustaa pettäjä Juudasta ja olla suojattuna? Niin, vaikka jokainen juutalainen, niin paljon kuin heitä onkaan, pystyisi joka

vuosi antamaan satatuhatta guldenia, ei meidän sittenkään pitäisi sitä vastaan sallia, että he yhtäkään kristittyä vapaasti solvaten, kiroten, hänen kasvoilleen sylkien, häntä koronkiskonnalla nylkien saisivat vallan, se olisi liian halvalla myyty. Miten sietämätöntä se olisi, että antaisimme ostaa koko kristikunnan ja meidät kaikki omilla rahoillamme juutalaisten pilkattavaksi ja kirottavaksi ja he vielä palkaksi tästä rikastuisivat ja tekisivät itsestään meille junkkereita, jotka lisäksi vielä saattaisivat meidät naurunalaisiksi ja joille ylimielisinä virnistelisivät. Se voisi olla Perkeleelle ja hänen enkeleilleen todellinen riemuleikki, jota ne saisivat nokkeluudessaan nauraa, kuten emäsika nauraen katselee porsaitaan, mutta se tulee Jumalan pyhän vihan osalliseksi.

Yhteenvetona teille, rakkaat ruhtinaat ja herrat, joiden keskuudessa on juutalaisia, jos minun tällainen neuvoni ei ole hyväksyttävissä, niin keksikää jokin parempi, joka vapauttaisi teidät ja meidät kaikki juutalaisten sietämättömästä ja perkeleellisestä taakasta, ja välttäisi meitä joutumasta Jumalan edessä osallisiksi kaikkeen siihen valheeseen, pilkkaan, syljeskelemiseen ja kiroamiseen, jota raivoavat juutalaiset meidän Herraamme Jeesusta Kristusta, Hänen rakasta äitiään, kaikkia kristittyjä, kaikkia viranomaisia ja meitä itseämme vastaan niin vapaasti ja mielellään käyttävät. Älkää antako heidän saada minkäänlaista suojelusta tai kattoa päänsä päälle eikä mitään yhteisöä, älkääkä antako heidän myöskään sellaista varten hankkia koronkiskonnallaan rahoja ja omaisuutta itseltänne tai alamaisiltanne. Meillä on ilman sitä omiakin syntejä riittävästi, lisäksi paavikunnastakin, joka tekee joka päivä paljon lisää kaikenlaisella kiittämättömyydel-

lään ja sanan halventamisellaan ja koko armeliaisuudellaan. Niinpä ei ole myöskään tarpeen sälyttää päällemme lisäksi näitä juutalaisten vieraita, häpeällisiä paheita ja antaa heille sen jälkeen vielä rahaa ja omaisuutta. Haluan täten puhdistaa omantuntoni ja vapauttaa sen syytöksistä, koska olen tästä uskollisesti kertonut ja varoittanut.

Ja teille, rakkaat ystäväni, jotka olette pastoreita ja pappeja, minä tahdon täten uskollisesti muistuttaa virastanne, että tekin varoittaisitte seurakuntalaisianne heidän ikuisesta kadotuksestaan, kuten te hyvin osaatte tehdä, nimittäin että he kavahtaisivat juutalaisia ja välttelisivät näitä missä vain pystyvät. Ei niin, että he näitä paljon kiroaisivat tai aiheuttaisivat näille henkilökohtaista vahinkoa, koska nämä ovat itse kironneet ja solvanneet itseään liikaakin kiroamalla Jeesus Nasaretilaista, Marian poikaa, jota he ovat valitettavasti tehneet jo yli 1400 vuotta. Annettakoon viranomaisten toimia heidän suhteensa kuten juuri kerroin. Ja tehkööt viranomaiset asialle jotain tai eivät, joka tapauksessa jokainen ymmärtää itse omaa omaatuntoaan.

Varsinkin jos olette pappina siellä, missä on juutalaisia, vaatikaa ahkerasti herrojanne ja monarkkejanne ajattelemaan virkaansa, miten he ovat Jumalalle velkaa, ja miten he pakottaisivat juutalaiset töihin, kieltäisivät koronkiskonnan ja estäisivät näitä solvaamasta ja kiroamasta. Mehän kärsimme heidän alaisuudessaan enemmän kuin italialaiset espanjalaisten alaisuudessa! Nämä ottavat talon emännältä keittiön, kellarin, laatikot, säkit, sen jälkeen kiroavat nämä ja uhkaavat kuolemalla. Aivan samoin tekevät meille juutalaiset, meidän vieraamme; me olemme heidän emäntiään. Niin he ryöstä-

vät ja rasittavat meitä, riippuvat kaulassamme, laiskat kelmit ja joutilaat ihramahat, juovat, syövät, viettävät hyviä päiviä meidän talossamme, palkkioksi kiroavat meidän Herramme Kristuksen, kirkot, herttuat ja meidät kaikki, uhkaavat ja toivovat jatkuvasti meille kuolemaa ja epäonnea. Ajattele toki, miten me raukat kristityt olemme päätyneet siihen, että meidän tulee ilmaiseksi elättää ja rikastuttaa sellaista laiskaa, joutilasta, turhaa ja vahingollista kansaa, Jumalaa pilkkaavia vihollisia. Siitä me emme saa muuta kuin kirousta, solvauksia ja epäonnea, mitä vain he voivat meille tehdä ja toivoa! Olemmeko todellakin niin sokeita ja kohmettuneita tomppeleita tässä asiassa kuten juutalaiset epäuskossaan, siedämme tällaista kunniattomien kelmien laajaa sortovaltaa, emme näe emmekä tunne sitä, kuinka he ovat isäntiämme ja raivoisia tyrannejamme, me taas heidän vankejaan ja alaisiaan, he vieläpä valittavat, että he ovat muka meillä vankeudessa, ja samalla pilkkaavat meitä, ikäänkuin meidän pitäisi heitä sietää!

Mutta jos herrat eivät halua heitä pakottaa eivätkä estää heidän tällaista perkeleellistä ylimielisyyttään, niin heidät voisi, kuten sanottu, karkoittaa maasta ja sanoa heille, että he vieköööt maansa ja omaisuutensa Jerusalemiin ja harrastakoon siellä valheitaan, kiroamistaan, solvauksiaan, sylkemistään, murhaamistaan, varastamistaan, ryöväämistään, koronkiskontaansa, pilkkaamistaan ja kaikkia sellaisia halpamaisia rumuuksiaan, kuten meidän keskuudessamme tekevät, ja jättäköön meille meidän hallituksemme, maamme, ihmisemme ja omaisuutemme. Jos he alkaisivat teeskennellä vapauksia ja oikeuksia, se ei saisi heitä auttaa, sillä kukaan ei voi antaa vapautta opettaa sellaisia inhottavuuksia, joiden

kautta koko vapaus muuttuu arvottomaksi ja häviää.

Kun te kirkkoherrat ja papit minun rinnallani olette antaneet tällaisen vakavan varoituksen ja herra eikä alamainen halua sen mukaan lainkaan toimia, niin pyyhkikäämme, kuten Kristus sanoo, pöly jaloistamme ja sanokaamme: me olemme syyttömiä teidän vereenne. Sillä minä olen hyvin huomiokykyinen ja olen sen usein kokenut, miten armelias on hurskas maailma nurinkurisesti silloin, kun sen tulisi perustellusti olla ankara, ja päinvastoin on ankara, kun sen pitäisi olla armelias. Siten he tahtoisivat nyt olla armeliaita juutalaisillekin, jotka ovat kristikuntamme ja ihmisen nimen vähäverisiä vihollisia, ansaitakseen sillä tavoin taivaan. Mutta että juutalaiset kaikella mainitulla perkeleellisellä inhottavuudella meitä kristittyjä parkoja ahdistavat, nylkevät, kiduttavat ja aiheuttavat kaikenlaista sydämentuskaa, sitä on siedettävä ja se on kristillisesti hyvin tehty, varsinkin kun kyseessä on raha, jonka he ovat meiltä varastaneet ja ryövänneet.

Siksi mielelläni haluaisin, että he olisivat siellä, missä ei ole kristittyjä. Turkkilaiset ja muut pakanat eivät siedä heiltä sellaista, mitä me kristityt näiltä myrkkykäärmeiltä ja nuorilta Perkeleiltä siedämme, eivätkä nämä myöskään tee sellaista muille, mitä meille kristityille. Sitä se onkin, jonka edellä sanoin, ettei kristityllä ole Perkeleen ohella mitään myrkyllisempää verivihollista kuin juutalaiset, samaan aikaan kuin me emme tee kenellekään muulle niin paljon hyvää emmekä kärsi kenenkään vuoksi niin paljon, kuin juuri näiden pahansuopien Perkeleen lasten ja teeskentelijöiden vuoksi.

Ja miten me haluaisimme nyt menetellä? Jos me heti polttaisimme juutalaisten synagogat ja kieltäisimme heitä julki-

sesti Jumalan ylistämisen, rukoilemisen, opetuksen ja hänen nimensä lausumisen ja niin edelleen, he kuitenkin tekisivät sitä kaikkea salaa. Ja koska me tiedämme, että he tekevät sitä salaa, on aivan sama kuin he tekisivät sitä julkisesti. Ja koska se ei enää ole salaista, kun tiedetään, että jotain tapahtuu salaa ja sitä siedetään, on meidän omatuntomme siten Jumalan edessä syyllinen. Juuri niin, meidän tulee olla tässä tarkkoina!

Minun mielestäni tämä voi johtaa siihen, että jos haluamme jäädä juutalaisten jumalanpilkasta vapaaksi emmekä tulla siihen osasyyllisiksi, meidän tulee päästä heistä eroon ja karkottaa heidät maastamme pois. Jos he haluavat omaan isänmaahansa lähtöä ajatella, heidän ei pitäisi huutaa ja valehdella meistä Jumalalle, että me muka pidämme heitä vankeudessa. Kun he lähtevät, ei meilläkään ole enää aihetta valittaa, että he vahingoittavat meitä solvaamisellaan ja koronkiskonnallaan. Tämä on seuraava ja paras neuvo, joka tässä tapauksessa turvaa kumpaakin osapuolta.

Mutta tällöin he alkavat, koska muuttavat pois maasta vasten tahtoaan, röyhkeästi kiistää aivan kaiken, ja alkavat tarjota herroillekin riittävän paljon rahaa, että vain saisivat jäädä maahan. Mutta voi niitä, jotka sellaista rahaa ottavat vastaan ja kirottu olkoon sellainen raha, jonka he ovat meiltä kirotulla tavalla koronkiskonnalla varastaneet. Milloin he vain kiistävätkin niin paljon, miten he vain valehtelevatkin ja missä he vain meitä kristittyjä salaa kiroavat, myrkyttävät ja vahingoittavatkin, se ei aiheuta heille minkäänlaisia omantunnonvaivoja. Mutta jos siihen puututaan tai heitä siitä muuten syytetään, he pyrkivät sen suoralta kädeltä kuolemankin uhalla kiistämään, sillä he eivät arvosta meitä senkään vertaa, että

tunnustaisivat meille totuuden. Ja koska pyhät jumalanlapset varmasti kannattavat sitä, että meidän kiroamistamme ja sitä, että he kykenevät sellaista tekemään, he pitävät suurena jumalanpalveluksena. Aivan, jos he voisivat tehdä meille sen, mitä me voimme tehdä heille, ei yksikään meistä eläisi enää yhtä tuntiakaan. Mutta koska he eivät julkisesti kykene sitä tekemään, he kuitenkin pysyvät sydämissään meidän jokapäiväisinä murhaajinamme ja verenhimoisina vihollisinamme. Tämän todistavat heidän rukoilunsa ja kiroamisensa ja monet tarinat siitä, miten he ovat murhanneet lapsia ja harjoittaneet kaikenlaisia paheita ja siitä syystä heitä on usein poltettu ja karkoitettu maasta pois.

Siksi uskon, että he puhuvat ja tekevät salassa suurempaa pahuutta, kuin näissä kertomuksissa ja muissakin heistä kirjoitetuissa on, ja samalla he luottavat kiistämiseen ja rahoihinsa. Mutta vaikka he pystyisivätkin kaiken kiistämään, niin sitä he eivät kuitenkaan voi kiistää, että he kiroavat julkisesti meitä kristittyjä, että me muka pidämme heitä vankeudessa. Samaan aikaan he hyvin tietävät, että se on heidän valheensa, ja että he pitävät meitä koronkiskonnallaan paljon enemmän vankeina meidän omassa maassamme, ja että jokainen haluaisi mielellään päästä heistä eroon.

Mutta kun he kiroavat meidät, he kiroavat myös meidän herramme; kun he kiroavat meidän herramme, he kiroavat myös meidän Jumalamme isän, maan ja taivaan luojan, joten heidän kiistämisensäkään ei voi heitä mitenkään auttaa. Heidät on paljastettu vain kiroamisesta, joten tulee uskoa myös kaikkea muuta pahaa, mitä heistä kirjoitetaan, he tekevät sitä varmasti enemmän ja pahemmin, kuin mitä tiedämme ja ko-

emme. Sillä Kristus ei valehtele eikä petä, kun hän pitää näitä käärmeinä ja Perkeleen lapsina, toisin sanoen Hänen itsensä ja kaikkien Hänen omiensa murhaajina ja vihollisina, missä tahansa heitä onkin.

Esivaltamme edustajilta, joiden alaisina on juutalaisia, minä toivon ja pyydän, että he tahtoisivat osoittaa ankaraa armeliaisuutta näitä ihmisparkoja kohtaan, jotta jokin, vaikka se olisi vahingoittavaa, voisi lopultakin auttaa. Aivan kuin uskolliset lääkärit tekevät, kun jalkaan on tullut mätäpaise: he menettelevät säälimättömästi ja leikkaavat, sahaavat, polttavat lihan, suonet, luut ja ytimen pois. Joten tehtäköön tässä samoin. Poltettakoon synagogat, kiellettäköön kaikki, josta jo edellä puhuin, pakotettakoon heidät töihin ja toimittakoon heidän suhteensa armottomasti, kuten Mooseskin autiomaassa teki lyödessään kolme tuhatta kuoliaaksi ettei koko kansa olisi joutunut perikatoon. Todennäköisesti he eivät tiedä, mitä tekevät, eivätkä hullujen ihmisten tapaan iion tahdokaan tietää, kuulla eivätkä oppia. Siksi tässä ei voi olla minkäänlaista armeliaisuutta, ettei heidän olemuksensa vahvistuisi. Jos tämä ei auta, meidän täytyy karkoittaa heidät kuin raivotautiset koirat, ettemme olisi osallisia heidän inhottaviin solvauksiinsa ja koko jumalanpilkkaansa, emmekä ansaitsisi heidän kanssaan Jumalan vihaa ja joutuisi kirotuiksi. Minä olen tehnyt oman osuuteni, jokainen katsokoon, miten oman osuutensa tekee.

Martti Luther

Martti Lutherin
Juutalaisista ja heidän valheistaan

Luterilaisen kirkon oppi-isä tohtori Martti Lutherin klassinen teos Juutalaisista ja heidän valheistaan ilmestyi ensimmäisen kerran vuonna 1543. Kirjassaan Luther kuvaa oman elämänkokemuksensa perusteella juutalaisia ja näiden toimintaa varsin suorapuheisesti.

Historian kuluessa kirja on ilmestynyt lukuisina painoksina ja käännöksinä monille kielille. Suomeksi Juutalaisista ja heidän valheistaan ilmestyi ensi kerran vuonna 1939. Tämä kirja on muuttunut suureksi harvinaisuudeksi. Toinen, pieni painos ilmestyi vuonna 1976 ja sitäkään ei ole enää saatavilla. Nyt käsillä oleva laitos on 1930-luvulla Saksassa lukuisina painoksina ilmestyneen lyhennelmän, ns. kansanpainoksen käännös, jossa Lutherin teoksen pääsanoma on esitetty hyvin tiiviisti. Kirjaseen on lisätty saksalaisen kansanpainoksen johdanto, samoin suomenkielisen ensimmäisen painoksen johdanto lyhennettynä. Nämä kaksi antavat lukijalle katsauksen Lutherin teoksen taustasta ja merkityksestä vielä nykypäivänäkin.

Kirjaa voi tilata julkaisijalta osoitteesta:
lacolonians@gmail.com

ISBN 978-9949-33-282-3

9 789949 332823